

въведенъ обичаятъ ржкопѣсканието). Испитътъ се започна отъ първия класъ, по програмата. Добродушното и спокойно лице на главния учителъ, Климентъ, и богатата му рѣчь вдъхвахъ самоувѣренность у дѣвойчетата Рада съ непрегнхто внимание слѣдѣше за отговоритѣ имъ и тѣхнитѣ случайни запинания се отзовавахъ болѣзненно възчъртитѣ на лицето ѝ. Тия звънливи и ясни гласета, тия мънички розови устца, които привличахъ цалувки, рѣшавахъ сѣдбата ѝ. Тя ги заливаше съ свѣтлия си поглѣдъ, тя ги удобряваше съ небесна усмивка и туряше цѣлата душа на тѣхнитѣ трепетни устни.

Въ тоя мигъ, навалякътъ при вратата се растика и даде пѣтъ на двама закѣснели посѣтители, които сѣднахъ тихо на свободнитѣ столове. Тогавъ Рада погледна и ги видѣ. Единиятъ, по-стариятъ, бѣше настоятелтъ — чорбаджи Мичо, а другиятъ — Кириакъ Стефчовъ. Неволна, тънка блѣдностъ покри лицето ѝ. Но тя се постара да не вижда тоя неприятенъ човѣкъ, който ѝ смушаваше и плашеше.

Кириакъ Стефчовъ размѣни нѣколко поздравления съ глава, безъ да се здрависа, обаче съ Соколова, съсѣда си, който го не погледна; кръстоса крака и зе да глѣда намусено — високомѣрно. Той слушаше разсѣяно, а повече гледаше къмъ куптъ, дѣто стояше Лалка Юрданова. Веднжжъ или дважжъ само той измѣри отъ глава до крака Рада, строго и небрѣжително. На лицето му се изобразаваше душевна сухость и жестокосърдие. Той туряше често подъ носа си стрѣкче карамфилъ, и послѣ пакъ глѣдаше надутъ и безстрастно. Учителъ Климентъ се обърна съ книжката къмъ Михалаки Алафрангата. Михалаки отклони и каза, че ще испитва по френски. Учителтъ се извърна на дѣсно и повтори поканата на Стефчова. Той прие и помѣсти стола си по-напрѣдъ.

Едно глухо шушукание изъ тълпата. Всички устрѣмихъ погледъ на Кириака. Прѣдмѣтътъ, по който испитвахъ, бѣше българска история, кратката. Стефчовъ остави